

عنوان مقاله:

انسان دوستی در آینه قرآن و سنت

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی نوآوری و تحقیق در علوم انسانی و مطالعات فرهنگی اجتماعی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

حمید نصرتی - کارشناس ارشد علوم قرآن و حدیث دانشگاه علامه طباطبائی (ره)

فرزاد دهقانی - دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه علامه طباطبائی (ره)

عیسی علیزاده - دانشجوی دکتری دانشگاه آزاد اسلامی

خلاصه مقاله:

انسان دوستی به معنای دوست داشتن افراد بشری، یعنی هر انسانی به هر نسبت که از ارزش های انسانی برخوردار است شایسته دوستی است. اساس و پایه همه ادیان الهی بر مهرورزی و محبت قرار گرفته است. در این میان آموزه های اسلام و قرآن جامعترین نقش را نسبت به سایر ادیان توحیدی برخوردار است. اسلام با ارج نهادن به این فضیلت اخلاقی همه مومنان را نسبت به یکدیگر برادر می خواند و چون همه را از یک نفس واحد میداند، ملاک برتری را در بین آنها تقوا معرفی میکند. انسان در قرآن موجودی هدفمند و تربیت یافته در گهواره تکوین الهی معرفی میشود. قرآن انسان را موجودی اجتماعی معرفی می کند که همیشه طالب محبت است و در عین طالب محبت بودن، دوستدار محبت خویش را نیز ابراز کند. انسان دوستی و مهرورزی از زیباترین آموزه های اخلاقی است که نقش سازنده و موثری در ساختن جامعه آرمانی و قرآنی را ایفا میکند و باعث الفت دل های مردم با یکدیگر می شود. به طور کلی نوع دوستی به همراه محبت ورزیدن و انس و الفت داشتن، بسیاری از رذایل اخلاقی از جمله حسادت، کینه، غیبت و... و همچنین قتل و غارت را کاهش، و به همین نسبت فضایل اخلاقی را افزایش میدهد. بهترین و جامع ترین منبع مرجع برای شناخت چارچوب و روشهای محبت و گرایش به نوع دوستی، در کلام الهی و سخنان گهربار معصومین(ع) قرار دارد. بدین ترتیب ضرورت دارد که این بحث مهم و حیاتی در پرتو آموزه های دینی مسلمانان یعنی قرآن و سنت بررسی شود تا بازدهی آن بهتر و کارایی بیشتری داشته باشد.

کلمات کلیدی:

انسان، محبت، انسان دوستی، برابری، قرآن، سنت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/809820>

